

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. JUDr. Janem Kerbachem, advokátem, se sídlem Spotřebitelská 483, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) O. K. a II) M. K., oba zastoupeni Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2017, č. j. MHMP 1631487/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2021, č. j. 10 A 28/2018-92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad městské části Praha 20, odbor výstavby a územního rozvoje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), v rozhodnutí ze dne 27. 4. 2017, č. j. MCP20 006423/2017/OVUR/Ja:

- výrokem I. povolil stavebníkům (osoby zúčastněné na řízení) podle čl. 63 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška o OTHP“), a § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), výjimku z čl. 8 odst. 3 vyhlášky o OTHP pro umístění stavby „*novostavba rodinného domu, při ulici V., P. X– H. P.*“ na pozemku st. p. XA (zastavěná plocha a nádvoří), parc.

- č. XB (zahrada), v k. ú. H. P. Výjimka spočívala v tom, že odstupová vzdálenost navrhovaného rodinného domu bude od stávajícího rodinného domu č. p. X (ve vlastnictví žalobce) na pozemku parc. č. XC v k. ú. H. P. snížena z požadovaných 7,0 m na minimálně 5,10 m,
- výrokem II. uložil žalobci jako vlastníku sousedního pozemku parc. č. XC v k. ú. H. P., podle § 132 odst. 2 písm. g) a § 141 odst. 1 stavebního zákona, aby ze svého pozemku umožnil provedení prací na výše uvedené novostavbě,
 - výrokem III. rozhodl podle § 94a odst. 5, § 79 a § 92 stavebního zákona a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), o umístění stavby „*novostavba rodinného domu, uliční oplocení a rozvody sítí pro napojení rodinného domu na přípojky vody, kanalizace, plynu a elektro NN, při ulici V., P.X – H. P.*“ na pozemku st. p. XA, parc. č. XB, v k. ú. H. P., a to za podmínek 1 až 9 uvedených v rozhodnutí a
 - výrokem IV. vydal osobám zúčastněným na řízení podle § 94a odst. 5 a § 115 stavebního zákona a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb. stavební povolení na stavbu „*novostavba rodinného domu*“ na pozemcích st. p. XA, parc. č. XB, v k. ú. H. P., a to za podmínek 1 až 8 uvedených v rozhodnutí.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v této části věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Výrok I., III. a IV. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný potvrdil.

II.

[3] Žalobce se bránil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu v rozsahu, ve kterém směřovala proti napadenému rozhodnutí v části, v níž žalovaný potvrdil výrok I. a zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odmítl a ve zbytku žalobu zamítl.

[4] Městský soud nejprve zdůraznil, že rozhodnutí o výjimce z vyhlášky o OTHP (obsažené ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) sice není v posuzovaném případě samostatně přezkoumatelné, avšak jeho zákonnost lze posoudit v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s.; městský soud tedy nebyl formálně oprávněn o uvedeném výroku věcně rozhodnout, avšak byl povinen tuto část rozhodnutí přezkoumat jako podkladové rozhodnutí. Městský soud tedy žalobu v rozsahu, v němž se týkala výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Následně se pak zabýval tím, zda bylo v posuzovaném případě rozhodnutí o výjimce z vyhlášky o OTHP (výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) zákonným podkladem pro vydání územního rozhodnutí, či nikoliv.

[5] Městský soud předeslal, že ve smyslu § 169 odst. 2 stavebního zákona lze výjimku z vyhlášky o OTHP povolit při splnění čtyř podmínek [1) vyhláška povolení výjimky umožňuje, 2) jedná se o odůvodněný případ, 3) povolením výjimky nedojde k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků a staveb, 4) řešením podle

pokračování

povolení výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu], přičemž žalobce v žalobě rozporoval pouze naplnění podmínky odůvodněnosti případu. Konkrétně namítal, že pozemek osob zúčastněných na řízení umožňuje realizovat stavbu v souladu s čl. 8 vyhlášky o OTPP a že osoby zúčastněné na řízení neuvedly žádné okolnosti, které by udělení výjimky z odstupové vzdálenosti odůvodňovaly. Městský soud připomněl, že řízení o povolení výjimky z vyhlášky o OTPP je řízením o žádosti, a tudíž v nynější věci nebyl správní orgán prvního stupně oprávněn zkoumat jiné umístění stavby, než jaké navrhovaly samy osoby zúčastněné na řízení. Poté poukázal i na to, že žalobní námitka, podle níž osoby zúčastněné na řízení neuvedly žádné okolnosti, které by udělení výjimky odůvodňovaly, neodpovídá spisovému materiálu. Městský soud tedy shledal, že v posuzovaném případě byla druhá, žalobcem rozporovaná, podmínka nezbytná pro povolení výjimky z vyhlášky o OTPP spočívající v odůvodněnosti případu splněna.

[6] Nedůvodnými dále městský soud shledal námitky žalobce o tom, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně umožňují posunutí hranice pozemků až o 17 cm do pozemku žalobce, že odstupová vzdálenost mezi pozemky osob zúčastněných na řízení a žalobce měla být povolena minimálně ve vzdálenosti 5,27 m a že byl v rozhodnutích správních orgánů porušen princip posuzování stavby jako jednoho celku.

[7] Městský soud nepřisvědčil ani žalobnímu tvrzení, podle něž má žalobcova stavba rodinného domu v protilehlé straně okno a balkonové dveře obytné místnosti, a tedy podle stavebního zákona a vyhlášky o OTPP nesmí být vzdálenost mezi rodinnými domy menší než 7 m. Uvedl, že vzájemné odstupy staveb jsou upraveny v čl. 8 odst. 3 vyhlášky o OTPP, přičemž § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s čl. 63 vyhlášky o OTPP z takto upravených odstupových vzdáleností upravuje výjimku, o které rozhoduje stavební úřad. V nyní posuzovaném případě přitom správní orgán prvního stupně právě takovou výjimku připustil a nově vymezil vzdálenost novostavby osob zúčastněných na řízení a rodinného domu žalobce. Osoby zúčastněné na řízení tak byly oprávněny umístit stavbu v souladu s udělenou výjimkou ve vzdálenosti 5,1 m od stavby žalobce.

[8] Městský soud dále k žalobcově argumentaci, že správní orgán prvního stupně nemůže žalobci nařizovat povinnost umožnit osobám zúčastněným na řízení umístění stavby na hranici jeho pozemku, a že byl porušen čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky, předeslal, že se tato tvrzení vážou k výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o opatřeních na pozemku žalobce. Tento výrok však byl napadeným rozhodnutím zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, a tedy se nemohl nikterak dotknout hmotných práv a povinností žalobce, neboť o případném opatření na jeho pozemku bude opětovně rozhodovat správní orgán prvního stupně. Výrok napadeného rozhodnutí, kterým byl zrušen výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je tedy v souladu s § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu, jelikož se nejedná o rozhodnutí, kterým by se ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala subjektivní veřejná práva a povinnosti. Městský soud tudíž žalobu proti tomuto výroku napadeného rozhodnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[9] Městský soud poté neshledal důvodnými ani námitky týkající se osvětlení a proslunění stavby a pozemku žalobce. Dospěl totiž k závěru, že novostavba osob zúčastněných na řízení nezastiňuje pozemek žalobce v míře, která by byla nepřiměřená místním poměrům, a že novostavba nikterak nevybočuje z okolní zástavby a míra zastavění pozemku nepřekročí míru přiměřenou poměrům. Městský soud k tomu poukázal na Studii proslunění a zastínění vypracovanou Ing. P. S., Ph.D. dne 29. 4. 2016, z níž vyplývá, že proslunění pobytových místností žalobce nebude zhoršeno pod limit daný normou.

[10] Městský soud nepřisvědčil ani namítanému porušení čl. 22 odst. 3 vyhlášky o OTTP, zakotvujícího požadavek na to, aby podlaha obytné místnosti byla alespoň 150 mm nad nejvyšší úroveň upraveného terénu, ani tvrzenému zatížení pozemku žalobce třemi požárními výdechy, a nakonec ani argumentaci týkající se vymezení požárně nebezpečných prostor.

III.

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel především namítá, že v žalobě nebrojil proti napadenému rozhodnutí v části, v níž žalovaný zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, městský soud tedy nesprávně v této části žalobu odmítl.

[13] Stěžovatel dále ve vztahu k odstavcům 34., 36., 37., 38., 41. a 42. napadeného rozsudku poukazuje na čl. 2 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož může každý činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Má přitom za to, že v napadeném rozhodnutí byly stanoveny tři nevymahatelné výjimky, a to výjimka z požárních předpisů, ze vzájemného odstupu staveb a ze zákazu umístění novostavby na hranici pozemku. Stěžovatel zdůrazňuje, že stavební zákon neukládá povinnost umožnit umístění novostavby na hranici pozemků, ale stanovuje minimální odstupovou vzdálenost od této hranice 3 m a umístění na hranici pozemků pouze umožňuje. Stěžovatel má za to, že povolení stavby na hranici pozemku počítá i do budoucna s užíváním sousedního pozemku pro svou údržbu, což je zásah do práv majitelů sousedních pozemků a ve své podstatě uvalení věcného břemene na sousední pozemek, se kterým by měl jeho majitel souhlasit. V nynějším případě však stěžovatel žádný takový souhlas osobám zúčastněným na řízení neudělil. Podle stěžovatele proto po něm nejsou osoby zúčastněné na řízení oprávněny výjimku ze zákazu umístění novostavby na hranici pozemku vymáhat prostřednictvím úřadů.

[14] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tvrzením, že na hranici pozemků se již nacházel rodinný dům. Původní rodinný domek byl umístěn 4 m od hranice pozemků a přímo na hranici pozemků byla umístěna lehká doplňková stavba (dílňa). Po odstranění dílny však podle stěžovatele nevzniká automatický nárok na umístění nové stavby na stejném místě. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem, že umístění rodinných domů na hranici pozemků je v této lokalitě běžné. Umístěním objemově těžší novostavby rodinného domu podle

pokračování

stěžovatele rovněž hrozí poškození staveb na jeho pozemku změnou základových poměrů, jelikož tlak stavby vysoké se přenáší na stavbu nízkou (jak je účelově novostavba osob zúčastněných na řízení dělena) a povede k destabilizaci 80 let staré stavby stěžovatele s mělkými základy, která nemá základovou desku. Umístěním novostavby bude podle stěžovatele rovněž ohrožena bezpečnost, zdraví a život osob na sousedních pozemcích, jelikož se v bezprostřední blízkosti hranice pozemku nachází na jeho pozemku parkovací místo pro vozidlo, vjezd do garáže a vchod do domu. Umístění novostavby na hranici pozemků je nadto podle stěžovatele v rozporu s veřejným zájmem. Pro umístění stavby z pohledu veřejného stavebního práva je žádoucí, aby osoby zúčastněné na řízení a následně i vlastník stavby byli schopni ze svých pozemků zajistit všechny činnosti, které s užíváním stavby a případně i modernizací či rekonstrukcí souvisí, přičemž majitelé staveb umístěných na hranici pozemků tento manipulační prostor nemají.

[15] Stěžovatel poté vycházejí z pravidla vzájemného odstupu staveb upraveného ve vyhlášce ke stavebnímu zákonu č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 118/2016-32, dovozuje, že jelikož je novostavba umístována ve svahu, měla by být její výška uváděna od základové desky, nikoliv od podlahy domu, a vzájemný odstup staveb by měl být roven minimálně výšce vyšší z těchto protilehlých staveb, jelikož je v protilehlé stěně stěžovatelova domu okno obytné místnosti, a tento odstup by neměl být krácen.

[16] Stěžovatel dále s poukazem na odstavce 27., 30., 39. a 40. napadeného rozsudku nesouhlasí se závěrem městského soudu, že ze správního spisu nevyplývá, že by novostavba měla jakkoliv zasáhnout jeho pozemek, tedy, že hranice pozemků nebude novostavbou překročena. Má za to, že záměrem osob zúčastněných na řízení není dodržet vzdálenost zanesenou v projektové dokumentaci, ale využít sníženou odstupovou vzdálenost 5,1 m stanovenou ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nedodržením vzájemného odstupu staveb pak podle stěžovatele hrozí poškození jeho stavby.

[17] Stěžovatel poté ve vztahu k odstavci 50. napadeného rozsudku poukazuje na českou technickou normu ČSN 730802 a na vyhlášku č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“), a uvádí, že uvedená vyhláška výslovně zakazuje přesah požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek. V nynějším případě však podle jeho názoru požárně nebezpečný prostor zasahuje celý evakuační prostor jeho domu. Podle stěžovatele je tedy zřejmé, že umístěním novostavby osob zúčastněných na řízení na hranici pozemků nebyla dodržena výše uvedená česká technická norma ani vyhláška, nebyla řešena požární odolnost zdiva stěžovatelovy stavby ani nebyl řešen požárně nebezpečný prostor sousedních objektů (staveb stěžovatele). Stěžovatel zdůrazňuje i to, že požárně nebezpečný úsek novostavby osob zúčastněných na řízení zasahuje na dvou místech jeho pozemek, z nichž jedno je jediným evakuačním prostorem jeho domu.

[18] Stěžovatel nakonec v kasační stížnosti uvádí, že žalovaný ani městský soud dostatečně nevypořádali jeho námitky, které se týkaly odstupové vzdálenosti staveb, zastínění stěžovatelových obytných místností a ovocné zahrady a hrozby poškození stěžovatelovy stavby. Stěžovatel rovněž namítá, že byla porušena zásada zachování kvality prostředí.

Stěžovatel nakonec městskému soudu vytýká, že pominul skutečnost, že osoby zúčastněné na řízení mají zcela evidentní snahu obcházet zákon.

IV.

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku, a tudíž navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[20] Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předesílají, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje svoji argumentaci, kterou již vyvrátil správní orgán prvního stupně, žalovaný i městský soud. Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti vznáší námitky, které neuplatnil v řízení před městským soudem, což činí kasační stížnost v těchto částech nepřipustnou. Především však stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, v čem konkrétně spočívají pochybení městského soudu, a proč by tedy měl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušit. Osoby zúčastněné na řízení se plně ztotožňují se závěry městského soudu, navrhuji proto zamítnutí kasační stížnosti.

[21] Osoby zúčastněné na řízení mají za to, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro stavbu na hranici pozemků. Poukazují na to, že stěžovatel vznesl argumentaci o údajné destabilizaci jeho nemovitosti jejich stavbou poprvé až v řízení o kasační stížnosti; ta je proto v tomto bodě nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nadto se podle osob zúčastněných na řízení jedná o nepodložené tvrzení. Z procesní opatrnosti osoby zúčastněné na řízení také uvádějí, že veškeré podmínky pro udělení výjimky pro to, aby mohly část rodinného domu (garáž) postavit na hranici pozemku se stěžovatelem, byly dodrženy, což potvrdil i městský soud v napadeném rozsudku. Ten uvedl, že garáž umístěná na hranici pozemků z velké části koresponduje s dílnou, která zde původně stála, a správní orgán prvního stupně také shledal, že umístění stavby na hranici pozemku není v dané lokalitě neobvyklé a že navrhovaná novostavba koresponduje s okolními stavbami rodinných domů a v porovnání se stávajícím stavem je rozsah na hranici pozemku menší. Osoby zúčastněné na řízení skutečnost, že jejich nový rodinný dům stojí prakticky na tomtéž místě, jako původní dům, dokládají fotografiemi.

[22] Osobám zúčastněným na řízení není zřejmý smysl citace judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v kasační stížnosti. Nevyplývá z ní, že by na hranici pozemků nemohly být umístovány stavby, ani, že by v nynějším případě nebyly splněny podmínky pro umístění části rodinného pozemku (garáže) na hranici pozemků. Nadto se citace týká výkladu vyhlášky č. 501/2006 Sb., která nebyla relevantním právním předpisem v posuzovaném případě, neboť řízení podléhalo vyhlášce o OTHP. Osoby zúčastněné na řízení za nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. označují rovněž kasační argumentaci spočívající v tvrzení o tom, že *„výška by měla být uváděna od základové desky a nikoliv od podlahy domu“*, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem.

[23] Osoby zúčastněné na řízení jsou dále přesvědčeny o tom, že jejich rodinný dům nijak nezasahuje na stěžovatelův pozemek a výjimku povolující zmenšení vzdálenosti odstupu staveb udělily správní orgány oprávněně. Za nerelevantní označují stěžovatelovu argumentaci, že jejich novostavba se bude nacházet ve vzdálenosti 5,1 m od stěžovatelova domu, jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a nikoliv ve vzdálenosti

pokračování

5,27 m, jak vyplývá z projektové dokumentace. Osoby zúčastněné na řízení poukazují na to, že odstupovou vzdálenost 5,1 m stanovily v souladu s limity pro odstupové vzdálenosti zakotvenými ve vyhlášce o OTHP správní orgány. K žádnému faktickému pokusu o zmenšení odstupové vzdálenosti staveb, jak se snaží dovodit stěžovatel, přitom nedochází. Správní orgány povolily odchylku 17 cm z důvodu nedokončeného stěžovatelova balkónu, tedy s ohledem na okolnosti týkající se jeho stavby. Stavba osob zúčastněných na řízení se nijak neposouvá, je dokončená, zkolaudovaná a užívaná.

[24] Osoby zúčastněné na řízení v závěru svého vyjádření uvádějí, že i požárně bezpečnostní řešení bylo v nynějším případě provedeno v souladu se zákonem. Stěžovatel svou argumentaci obsaženou v kasační stížnosti opírá o vyhlášku č. 137/1998 Sb., která však pozbyla účinnosti již dne 26. 8. 2009, a nelze z ní proto k nynější věci učinit žádné závěry. Osoby zúčastněné na řízení se plně ztotožňují se závěry, které ohledně požární bezpečnosti zaujal žalovaný v napadeném rozhodnutí a městský soud v napadeném rozsudku. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti závěry, k nimž dospěl městský soud, nezpochybňuje. Ke stěžovatelu tvzení, že výpočet odolnosti zdiva u jeho stavby nebyl proveden správně, neboť nebylo zohledněno, že se jedná o „*komůrkové zdivo s vykukujícími dřevěnými prvky*“, osoby zúčastněné na řízení uvádějí, že se jedná o tvrzení nové, které stěžovatel nenamítal v řízení před městským soudem, a je tudíž nepřipustné. Pro úplnost osoby zúčastněné na řízení také poukazují na to, že v řízení před městským soudem předložily stanovisko vypracované Ing. A. H. dne 26. 3. 2018, které potvrdilo, že skutečnosti namítané stěžovatelem nemohou ovlivnit výsledek požárně bezpečnostního řešení jejich rodinného domu.

VI.

[25] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnost není důvodná.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné žalovanému i městskému soudu vytýká, že se dostatečně nevypořádali s jeho námitkami týkajícími se odstupové vzdálenosti staveb, zastínění (oslunění) stěžovatelových obytných místností a ovocné zahrady (tedy pozemku) a hrozby poškození stěžovatelovy stavby. Namítá rovněž, že městský soud zcela pominul, že se v nynějším případě jednalo o zcela evidentní snahu osob zúčastněných na řízení obejít zákon. V uvedených námitkách tedy stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, a tedy uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přestože to sám výslovně neuvádí.

[28] K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Například v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, uvedl, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ Dále pak v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013-21, dovodil, že „podle § 68 odst. 3

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ A v rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010-80, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu“.

[29] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí správních soudů je v judikatuře Nejvyššího správního soudu rovněž hojně rozebrána (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[30] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž městský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, které bylo samo nepřezkoumatelné, zatížil by tím vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Byl by tak naplněn důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ta je přitom natolik závažnou vadou, že k ní Nejvyšší správní soud přihlíží i bez námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Podle Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí nevykazuje vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu výše citované judikatury. Žalovaný se v něm neopomněl vyjádřit ke všem odvolacím námitkám, a to včetně argumentace týkající se odstupové vzdálenosti staveb, zastínění (oslunění) stěžovatelových obytných místností a ovocné zahrady a hrozby poškození stěžovatelovy stavby. Nezatížil proto napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[32] Rovněž napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti odpovídá. Městský soud v něm výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a vypořádal se se všemi uplatněnými žalobními námitkami, a to včetně argumentace týkající

pokračování

se odstupové vzdálenosti staveb (viz odst. 37. až 42. napadeného rozsudku), zastínění (oslunění) stěžovatelových obytných místností a ovocné zahrady (viz odst. 45. a 46. napadeného rozsudku) a hrozby poškození stěžovatelovy stavby (viz odst. 49. a 50. napadeného rozsudku), přičemž neshledal žalobní argumentaci stěžovatele důvodnou. Neopodstatněná je proto rovněž stěžovatelova námitka, že městský soud „*pominul to, že v posuzovaném případě jde o zcela evidentní snahu stavebníka obejít zákon.*“ Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů tudíž napadený rozsudek netrpí. Ostatně sám stěžovatel se závěry městského soudu v kasační stížnosti polemizuje, což by u rozsudku stíženého vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nebylo možné.

[33] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že stěžovatelův nesouhlas se závěry městského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozsudku totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje napadený rozsudek přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Takovou vadu napadený rozsudek zjevně nevykazuje.

[34] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje také kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., blíže však výtky podřaditelné pod tento kasační důvod neuvádí. Jak ale vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, nebo též z usnesení téhož soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004-47, stěžovatel je povinen kromě označení kasačních důvodů též uvést konkrétní kasační námitky, v nichž spatřuje naplnění toho kterého kasačního důvodu. To stěžovatel v případě kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neučinil. Nejvyšší správní soud se tudíž naplněním uvedeného kasačního důvodu pro absenci jakýchkoliv stížnostních námitek pod něj podřaditelných nezabýval a věnoval se zbývající kasační argumentaci, kterou stěžovatel uplatnil s poukazem na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[36] S ohledem na způsob, jakým tuto argumentaci stěžovatel v kasační stížnosti formuloval, považuje Nejvyšší správní soud za nutné úvodem připomenout, že kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. zde městského) soudu, a tudíž má práve na toto rozhodnutí reagovat a vést s ním právně kvalifikovanou polemiku (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2022, č. j. 6 As 71/2022-16). Nejvyšší správní soud již například v usnesení ze dne 30. 6. 2020 č. j. 10 As 181/2019-63, vyslovil, že „*v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. (...) smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě*

prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“ Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v celé řadě svých rozhodnutí (srov. např. usnesení ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019-50).

[37] Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58, vyslovil, že *„[u]vedení konkrétních stížních námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ Kasační přezkum je možný jen v tom rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být *„jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41).

[38] Jak výše uvedeno, kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek proti rozhodnutí správního soudu musí polemizovat právě s těmi závěry, k nimž dospěl správní (krajský či městský) soud. Taková polemika je však v nyní posuzovaném případě v kasační stížnosti obsažena pouze velice obecným způsobem. Ve své argumentaci stěžovatel totiž nejprve sice označuje konkrétní odstavce napadeného rozsudku, proti kterým se vymezuje, resp. s nimiž nesouhlasí, avšak poté v podstatě opakuje svou argumentaci obsaženou již v odvolání a žalobě (nebo vznáší námitky zcela nové, neuplatněné v řízení před městským soudem; k tomu blíže viz dále odstavec [44] tohoto rozsudku). Stěžovatel tedy v kasační stížnosti konkrétně nereaguje na skutkové a právní závěry napadeného rozsudku, v němž se již městský soud se stěžejní žalobní argumentací vypořádal, ale pouze obecně nesouhlasí se závěry napadeného rozsudku, přičemž opakuje své námitky obdobného obsahu obsažené již v odvolání a v žalobě. Na ty však již reagoval žalovaný v napadených rozhodnutích a městský soud v napadeném rozsudku. Jak výše zdůrazněno, řízení před Nejvyšším správním soudem není jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž, o čem již uvážil na základě stejné argumentace směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného městský soud.

[39] Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou (srov. např. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54), což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a proto preciznost ve formulaci stížnostních námitek a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu. Rozsudek městského soudu je tedy přezkoumáván v rozsahu kasačních námitek se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[40] Na základě výše uvedených judikатурních východisek tedy Nejvyšší správní soud stěžovatelu argumentaci, v níž v obecnosti nesouhlasí se závěry napadeného rozsudku (obsaženými v označených odstavcích napadeného rozsudku - viz blíže odst. [13] a [16]), vypořádal v téže míře obecnosti; není totiž oprávněn za stěžovatele domýšlet jeho argumenty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 208/2017-20). Zdůrazňuje přitom, že stěžovateli se již v předcházejícím řízení (jak před žalovaným, tak před městským soudem) dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi

pokračování

na veškeré jeho námitky. V kasační stížnosti pak stěžovatel nepřináší žádné relevantní argumenty, kterými by zpochybňoval městským soudem vyřčené právní a skutkové závěry.

[41] Z kasační stížnosti tak lze s ohledem na shora uvedené dovodit, že stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle nějž správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud udělil osobám zúčastněným na řízení výjimku z čl. 8 odst. 3 vyhlášky o OTHP pro umístění jejich stavby označené „*novostavba rodinného domu, při ulici V., P. X – H. P.*“ na pozemku st. p. XA (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XB (zahrada), v k. ú. H. P., která spočívala ve snížení odstupové vzdálenosti mezi jejich navrhovaným rodinným domem a stávajícím stěžovatelovým rodinným domem č. p. X na pozemku parc. č. XC v k. ú. H. P. z požadovaných 7,0 m na 5,10 m. Stěžovatel dále odmítá závěr městského soudu, že z podkladů obsažených ve správním spise nevyplývá, že by navrhovaná stavba měla jakkoliv zasáhnout na jeho pozemek. A nakonec stěžovatel nesouhlasí s posouzením, které městský soud učinil ve vztahu k problematice vymezení požárně nebezpečných prostor.

[42] V nynějším případě požádaly osoby zúčastněné na řízení správní orgán prvního stupně o udělení výjimky z pravidel vyplývajících z čl. 8 odst. 3 vyhlášky o OTHP. Podle něj, *vytvářejí-li rodinné domy mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m. Vzdálenost mezi rodinnými domy může být snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se nemusí uplatnit požadavek na odstup od společných hranic podle odstavce 4.*

[43] Správní orgán prvního stupně při posouzení věci vycházel z § 169 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož *výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.* Dospěl přitom k závěru, že v posuzovaném případě vyhláška o OTHP povolení výjimky výslovně umožňuje a žádost osob zúčastněných na řízení je odůvodněná. Oproti původnímu povolení výjimky ze dne 25. 6. 2015, č. j. MCP20008647/2015/OVUR/Ad, se totiž navrhovaná novostavba nezměnila, pouze s ohledem na změnu stěžovatelovy stavby (balkónu), která není dokončena a zkolaudována, žádají osoby zúčastněné na řízení o povolení výjimky pro odstupovou vzdálenost 5,1 m (s rezervou 17 cm, neboť není přesně určena odstupová vzdálenost balkónu stavby stěžovatele od společné hranice pozemků). Důvodnost povolení výjimky shledal správní orgán prvního stupně také v tom, že v rámci předchozí výjimky bylo povoleno i umístění stavby s nulovou odstupovou vzdáleností od společné hranice pozemků, a to především s odkazem na existující stavby takto umístěné). Správní orgán prvního stupně rovněž neshledal, že by povolením uvedené výjimky došlo k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků a staveb. Nakonec dospěl také k závěru, že povolením této výjimky bude dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky stanovenými ve vyhlášce o OTHP. Správní orgán prvního stupně tedy uzavřel, že byly naplněny podmínky podle § 169 odst. 2 stavebního zákona, na které bylo povolení výjimky podle čl. 8 odst. 3 vyhlášky o OTHP vázáno. Taktéž zdůraznil, že povolení výjimky není podmíněno souhlasem dotčeného souseda (v nynějším případě stěžovatele). Žalovaný a poté i městský soud (ten však pouze v rozsahu žalobou namítaného nenaplnění podmínky

odůvodněnosti případu) uvedeným závěrům přisvědčili. S tímto závěrem městského soudu se nyní ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[44] Co se týče poukazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 118/2016-32, týkající se udělování výjimek z odstupových vzdáleností staveb, a související argumentace (viz odst. [14]), zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že tyto uvedl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, aniž by mu něco bránilo tuto argumentaci uplatnit již v žalobě. Uvedená kasační námitka je proto nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí proto blíže nezabýval.

[45] Nejvyšší správní soud má rovněž ve shodě s městským soudem za to, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by novostavba osob zúčastněných na řízení měla jakkoliv zasáhnout na pozemek stěžovatele (stěžovatel uvádí, že až do vzdálenosti 17 cm). Správní orgán prvního stupně ve výroku I. svého rozhodnutí povolil výjimku z odstupových vzdáleností mezi navrhovanou stavbou osob zúčastněných na řízení a stavbou stěžovatele, tedy z požadovaných 7 m povolil odstupovou vzdálenost 5,1 m s tím, že z důvodu nedokončené a nezkolaudované stavby stěžovatelova balkónu se počítá s rezervou přibližně 17 cm, neboť v ověřené dokumentaci stavby stěžovatele není přesně určená odstupová vzdálenost balkónu od hranice pozemku. Výrokem III. a IV. svého rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně umístil a povolil stavbu osobám zúčastněným na řízení, a to výlučně na pozemku v jejich vlastnictví.

[46] Z výše uvedeného je rovněž zřejmé, že úmyslem osob zúčastněných na řízení nebylo nedodržet odstupovou vzdálenost zanesenou v projektové dokumentaci (5,27 m) a využít snížené vzdálenosti 5,1 m (odchylky) stanovené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve svůj prospěch, čímž by porušily (resp. obcházeły) ustanovení stavebního zákona, jak dovozuje stěžovatel. Osoby zúčastněné na řízení postupovaly v souladu s ustanoveními vyhlášky o OTTP i stavebního zákona, když požádaly o výjimku z obecných požadavků na výstavbu, konkrétně o výjimku z čl. 8 odst. 3 vyhlášky o OTTP, spočívající ve snížení odstupové vzdálenosti mezi rodinnými domy na vzdálenost 5,1 m. Jelikož byly splněny všechny zákonné požadavky pro udělení takové výjimky, tak ji správní orgán prvního stupně udělil. Vzal přitom v úvahu skutečnost, že stěžovatel má v úrovni druhého nadzemního podlaží navržen (ale nedokončen a nezkolaudován) balkón, a tudíž počítal s výše zmíněnou rezervou 17 cm oproti zaměřené odstupové vzdálenosti 5,27 m; v ověřené dokumentaci stěžovatelovy stavby totiž nebyla přesně stanovena odstupová vzdálenost stěžovatelova balkónu od hranice pozemku a při dokončení balkónu bylo možné očekávat ještě provedení povrchové úpravy balkónové konstrukce (tedy další zmenšení snížení odstupové vzdálenosti v řádu jednotek centimetrů). Na uvedeném postupu neshledává Nejvyšší správní soud nic nezákonného, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti. Přisvědčil proto také závěru městského soudu, že tvrdil-li stěžovatel, že odstupová vzdálenost měla být povolena minimálně ve vzdálenosti 5,27 m a nikoliv 5,1 m, měl stěžovatel k žalobě předložit důkaz (například geodetické zaměření), který by uvedené prokazoval. Odstupová vzdálenost staveb v rozsahu 5,1 m byla stanovena s rezervou právě z důvodu, že ze stěžovatelovy stavební dokumentace (ani z jiných podkladů) nebylo zřejmé, v jaké vzdálenosti od hranice pozemků, respektive od novostavby osob zúčastněných na řízení, bude po dokončení umístěn stěžovatelův balkón.

pokračování

[47] Nesprávným nakonec Nejvyšší správní soud neseznal ani závěr městského soudu týkající se vymezení požárně nebezpečných prostor, vycházející již z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že norma ČSN 73 0802, která má doporučující charakter, výjimečně umožňuje přesah požárně nebezpečných prostor na sousední stavbu, avšak v takovém případě vyžaduje posouzení stavebních konstrukcí sousední stavby. V nynějším případě bylo takové posouzení učiněno jednak v dokumentu nazvaném Požárně bezpečnostní řešení, který je součástí dokumentace vztahující se k novostavbě osob zúčastněných na řízení, a jednak v části B.2.8.e „*Zhodnocení odstupových vzdáleností a vymezení požárně nebezpečného prostoru*“ Souhrnné technické zprávy (které jsou součástí správního spisu). Z nich vyplývá, že požárně nebezpečný prostor novostavby osob zúčastněných na řízení sice zasahuje sousední stěžovatelovy pozemky, avšak nezasahuje do požárně otevřených ploch rodinného domu stěžovatele (v požárně nebezpečných prostorech tohoto požárního úseku se nenacházejí požárně otevřené plochy jiných požárních úseků), a tudíž návrh novostavby je v souladu s čl. 20 odst. 3 vyhlášky o OTTP, podle něhož *v požárně nebezpečném prostoru smí být umístěny pouze stavby nebo jejich části a zařízení, které odpovídají normovým hodnotám požární bezpečnosti*. Ve vztahu ke garáži osob zúčastněných na řízení umístěné na hranici pozemků ze Souhrnné technické zprávy vyplývá, že tato doplňková stavba splňuje normové hodnoty požární bezpečnosti. Z dokumentu Požárně bezpečnostní řešení a ze Souhrnné technické zprávy vyplývá, že navržená novostavba rodinného domu a doplňkové stavby splňují požadavky relevantních technických norem a právních předpisů v oblasti požárních ochrany. Městský soud nepochybil ani při posouzení uvedené námítky.

[48] Pro úplnost Nejvyšší správní soud zaujímá stanovisko i ke stěžovatelově argumentaci, že v žalobě nebrojil proti napadenému rozhodnutí v části, v níž žalovaný ruší výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrací k novému jednání, a proto namítá, že městský soud pochybil, pokud v této části jeho žalobu odmítl.

[49] Je skutečností (jak ostatně uvedl již městský soud v napadeném rozsudku), že se žalobce v části I. žaloby domáhá pouze zrušení napadeného rozhodnutí v části, ve které toto rozhodnutí potvrzuje výroky I., III. a IV. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, čemuž odpovídá i uplatněná žalobní argumentace. Přesto však následně v petitu žaloby stěžovatel navrhuje, aby městský soud rozhodl tak, že „[r]ozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy č. j. MHMP 1631487/2017, sp. zn. S-MHMP 1096263/2017/STR ze dne 16. 11. 2017 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k novému projednání“; tedy formulace žalobního petitu odpovídá požadavku na zrušení napadeného rozhodnutí v celém rozsahu.

[50] Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud neshledává vadným postup městského soudu, který žalobu v rozsahu, ve kterém směřovala proti napadenému rozhodnutí v části, v níž žalovaný zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátil k novému projednání, z procesní opatrnosti (z důvodu nesouladu mezi tvrzeními a žalobním petitem) odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[51] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora přdestřené skutečnosti uzavírá, že ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VII.

[52] Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[53] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud tudíž o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

[54] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť tu by jim soud přiznal pouze tehdy, pokud by se jednalo o náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, případně z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Takové skutečnosti v nynějším řízení nenastaly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu